సెగ లోగిలి

సన్నపురెడ్డి వెంకటరామిరెడ్డి

శాంతీ బాగున్నావా!

రిప్లై లేట్ చేశాను. తిట్టుకోకేం... ఐనా తిట్టేంత ధైర్యం నీకెక్కడ వుందిలే! అదుంటే నీ మొగుడు అంతగా కొత్తకొత్త తెలుగు పదాలను కనిపెట్టి నీ మీద ప్రయోగించడు గదా!

నువ్వన్నది నిజమేనే! మేమెప్పుడూ తిట్టుకోం... ఒకర్నొకరం గౌరవంగా పిల్చుకోవడం తప్ప.

వాస్తవమే! మేమెప్పుడూ కొట్టుకోం. అనుమతి తీసుకొని ఎదుటి శరీరాన్ని స్పర్శించడం తప్ప.

తిట్టుకోవడాలూ, కొట్టుకోవడాలూ అనాగరిక విషయాలని ఆయన ఉద్దేశ్యం. ఒకరి శరీరం మీద మరొకరికి అదుపు తప్పేంత హక్కు ఉంటుందనేది కూడా ఆయనకు తెలియని విషయం.

ఎదుటివారి మీద అసహనం తన్నుకొస్తోన్నా చాలా సౌమ్యంగా... పొలైట్‌గా... జెంటిల్‌గా భావ వ్యక్తీకరణ చేసుకోవాలి. ఇది నాగరికతే నేస్తం.

ఈవెన్ సెక్స్ విషయంలోనూ, మీ ఆయనలా రాత్రయ్యేసరికి పాదాల వద్దకు చేరి, పగటి తప్పుల్ని క్షమించమని ప్రాధేయపడటం, బుజ్జగించడం... అలాటివన్నీ మామధ్య ఉండవు.

లేటవర్స్ భోజనం... అవసరమని అనిపిస్తే ఎవరో ఒకరం కొన్ని కొన్ని సంకేతాలతో ప్రపోజ్ చేయడం... అవతలి బాడీ సరిగ్గా స్పందిస్తే ఓకే. ఇట్స్ బయలాజికల్ నీడ్... తీర్చేసుకుంటాం. ఆర్థికపరమైనవో, మరేవో సమస్యల వల్ల నీ మగడు బాగా డిస్టర్బ్ అయి నీమీద తిట్ల రూపంలో దూకొచ్చు. అలాగే అది నీకు తరచూ ఇబ్బంది పెట్టే సమస్యే కావొచ్చు.

'తిట్లు, కొట్టడాలు' అనే దృష్టికోణం నుంచి లోకాన్ని చూస్తూ మేమేదో సమస్యల్లేని జీవితాల్ని గడుపుతున్నామని ఊహించుకోవద్దు. మా బాధలు మాకుంటాయి. బాధల్లేని ఇల్లాలు ఈ భూప్రపంచంలో ఇంకా పుట్టలేదే పిచ్చిమొద్దూ!

నన్ను గురించి ఏదేదో ఊహించుకోనివ్వడం నాదే తప్పు. నా జీవితాన్ని కూడా నీకులాగే తెరచిన పుస్తకంలా నీ ముందు పరవకపోవడం పొరబాటే. హైస్కూలుతోనే చదువు మానేసి ఇంటివద్ద ఉన్న నువ్వు నన్ను గురించి ఎప్పుడూ ఉన్నతంగా ఊహిస్తోంటే ఆ ఫీలింగ్ నుంచి బైటపడే ధైర్యం లేకనే ఇప్పటిదాకా ముసుగులో వున్నాను.

నాకూ సమస్యలున్నాయి. నీలా తిట్లరూపంలోనో, దెబ్బల రూపంలోనో కాకున్నా- నాగరికత అద్దిన అధునాతన సభ్యత రూపంలో.

ఉదాహరణకు నేనొక చిన్న సంఘటన చెబుతాను, నీకు బాగా అర్థమయ్యేందుకు. విను.

*

ఆరోజు మా ఆయన లంచ్ మానేశాడు.

మధ్యాహ్నం ఆఫీసుకొచ్చి నన్ను పికప్ చేసుకొన్నాడా- ఐదు నిమిషాల్లో ఇంటికొచ్చాం- కారులో ఒక్క మాట కూడా మాట్లాడుకోకుండా.

అట్లా సీటులో వాలి వర్క్ ప్రెజర్ నుంచి రిలాక్స్ అయ్యే లోపలే ఇల్లొచ్చింది. నేనంటే సరే- ఆయన కూడా మౌనంగానే ఉండిపోయాడనే విషయం కారు దిగిన తర్వాతగాని నాకు అర్థంకాలేదు.

ఫ్రిజ్ వాటర్ కొంత కలుపుకొని కళ్ల మీదుగా రెండుసార్లు అట్లా స్మూత్‌గా చల్లదనాన్ని ఫీలవుతూ

మొహం కడుక్కొనేసరికి అప్పటిదాకా నుదుటి మధ్య జిడ్డులా అంటుకొని ఉన్న భారం కాస్తా కరిగిపోయి మనస్సు ఎంతో తేలికపడింది.

టేబుల్ మీద అన్నీ సర్దేసరికి ఆయన వచ్చి కూర్చున్నాడు. ఆ కూర్చోవడంలోనే కొంత తేడా కన్పించింది నాకు. భోంచేసే స్టైల్‌లో లేదు.

జస్ట్- కబుర్లు చెబుతూ కంపెనీ ఇచ్చేందుకులా మరో కోణంలో రిలాక్సవుతూ... రెండుసార్లు కళ్లెత్తి చూసి ప్లేట్‌లో వడ్డించి ముందుకు జరిపి నేను కూడా కూర్చున్నాను. అన్నం కలుపుకొంటూ తలెత్తి చూస్తే ఆయన అదే భంగిమలో...

"హ్యావిట్," అన్నాను. పలుకలేదు. "టైమ్ అవుతుంది గదా!" చెప్పాను నొసలు ముడేస్తూ.

అర్ధగంటలో అన్నీ ముగించుకొంటేగాని సమయానికి ఆఫీసుకు వెళ్లలేం మరి.

"ప్లీజ్..." నా ఆతృత నాకుంది.

అప్పుడు తను నాకేసి కళ్లెత్తాడు. ఆ చూపుల్లో తేడా కన్పిస్తోంది. అసహనమూ, అసహజతా, కోపమూ మరేవో భావాలు కలగలిపిన ముడిచూపులు... తరచూ నా అనుభవానికొచ్చే చూపులే అవి... నాకేసి గురిపెట్టి కసిగా చూస్తూ, కొంత కరకు స్వరంతో, "నాకఖ్ఖర లేదులే..." అన్నాడు.

ఒకటికి రెండుసార్లు తనకేసి చూశాను.

మరో మాటకు అవకాశంలేని వేడి సెగ తనలోంచి పొంగుతూ ఉన్న విషయం నాకు బాగా అర్థమవుతూ ఉంది. కారణం ఊహించాలన్న స్పృహ కూడా కలుగలేదు. భోంచేయాలో లేదో కూడా తెలిసిరాలేదు. మునివేళ్లతో అటూ ఇటూ కెలికి కొంత టైంపాస్ చేసి ప్లేట్‌ను తీసుకెళ్లి సింక్‌లో వేశాను. పాత్రల్ని ఎత్తి, టేబుల్ క్లీన్ చేశాను.

ఒక్కక్షణం అద్దం ముందు నిలబడి, తర్వాత ఆయనకేసి తిరిగి, "ఓకే... అయాం రెడీ!" చెప్పాను.

కారులో ఇద్దరం మౌనంగానే ఉండిపోయాం.

నాకు తెలుసు- తను భోంచేయకపోవడానికి కారణం అడిగి తెలుసుకోలేదనే కోపం అతనిలో సుడులు తిరుగుతూ ఉంటుందని.

అలాగని కారణం అడిగి, నేరస్తురాలిగా నిలబడి, ఆయన అహాన్ని కరిగించే ప్రయత్నంలో నన్ను నేను కోల్పోయేంత నరకయాతన అనుభవించి... దానికంటే ఓ పూట పస్తులుండటమే ఆరోగ్యకరం కదా! పడుకొనే లోపల ఎప్పుడో ఒకసారి ఆయనే బరస్ట్ అవుతాడు. వెయిట్ చేద్దాం.

అట్లా అనుకొన్నానేగాని మనస్సులో ఓ మూల ఏదో అలజడి జరజరమంటూనే ఉంది. ఆయన్ను లంచ్‌కు దూరం చేసేంత తప్పు నేనేం చేశానో అర్థం కాలేదు. ఏదో జరిగింది. ఏమిటది?

నా శరీరం మీదే ఏదో అస్తవ్యస్తత... నాకు తెలీకుండా ఆయన కళ్లల్లో పడిన పొరపాటు... ఏమిటది? ఉదయం నుంచి జరిగిన చిన్నచిన్న విషయాలను కూడా జారిపోనీకుండా దృశ్యాలన్నిటినీ రివైండ్ చేసి చూసుకొన్నాను. ప్చ్... అంతా రోజూలా రొటీన్‌గానే ఉంది. ఒక్కటి కూడా కొత్తగా మనసుని కుదిపే సంఘటన గుర్తుకు రావట్లేదు.

ఎప్పటిలా ఉదయాన్నే లేచాడు. తను బాత్రూంకి వెళ్లి వచ్చేలోపల దుప్పట్లు మడచి పడక శుభ్రంగా ఉంచాను- ఆయన చిరాకు పడకుండా.

పేపర్ తీసుకొని కుర్చీలో కూర్చోగానే కాఫీకప్పు అందివ్వబోతే, "ఏమంత తొందర? తాగాలనే కోరిక పుడితేనే కాఫీ టేస్ట్‌గా ఉంటుంది. నువ్విచ్చినప్పుడు తాగితే కాదు..." అంటూ సలహా.

నిజమే... ఆయన కోరుకున్నప్పుడు అందించి ఆయన్ను తృప్తిపరిస్తేనే బావుంటుంది. కాదనను... కానీ నా తొందర నాది. టిఫిన్ కావాలి. లంచ్ అప్పుడే ప్రిపేర్ చేయాలి. అవన్నీ చేసుకొంటూనే ఆయన అడిగినప్పుడు మళ్లీ వేడి చేసి అందించాను.

ఇడ్లీలోకి సాంబారు చెయ్యాలనుకొన్నానుగాని, అతను దాన్ని నెలరోజుల్నించి ముట్టుకోవడంలేదు. సమయానికి ములక్కాయలు దొరక్కపోవడం, ఆయనకు ఆరోజే ములక్కాయ సాంబారు మీద కోరిక కలగడం, అంత చిన్న కోరికను కూడా నేను తీర్చలేనందుకు సాంబారునే నిషేధించడం జరిగిపోయింది. అందుకే ఆయన కిష్టమైన వేరుసెనగ పచ్చడిలో వేడివేడి నెయ్యి వేసి వడ్డించాను.

నేను రెడీ అయ్యేసరికి డ్రైవర్ కారు తీశాడు. నన్ను ఆఫీసు వద్ద వదిలి వెళ్లాడు. మధ్యాహ్నం ఆఫీసు నుంచి ఆయనే డ్రైవ్ చేసుకొంటూ వచ్చాడు. అంతే... ఆయన చేత భోజనం మాన్పించేంత తప్పు ఏంచేశానో నాకు ఎంతకీ అర్థంకాలేదు.

నా ఫిజిక్ కొంత ఎక్స్‌పోజింగ్‌గా ఉంటుందేమో! నువ్వు కూడా అప్పుడప్పుడూ కామెంట్ చేసేదానివి.

నన్నేం చేయమంటావు చెప్పు? నా బాడీ నిర్మాణమే అంత. నాకు తెలుసు. పలుచని చీర కట్టుకొంటే నా శరీరంలోని ఎత్తుపల్లాలు స్పష్టంగా బైటకు కన్పిస్తాయి. అందుకే వీలైనంతవరకు శరీరాన్ని దాచుకొనే శైలిలోనే డ్రెస్ చేసుకొంటాను.

మరోమాటలో చెప్పాలంటే సిలిండర్‌లా కన్పించేందుకే ప్రయత్నిస్తాను. ఎక్కువగా పట్టు, గద్వాల్ నేత చీరలు వగైరా వగైరాలనే ధరిస్తాను. పల్చటి చీరెలు రెండో మూడో వున్నాయి. నెలకో, నెలన్నరకో వాటి వంతు వస్తుంది. అవి కట్టుకొన్న రోజు ఏదో కొత్తగా, తేలిగ్గా, రిలాక్స్‌గా ఫీలవుతాను. నాకు నేను అందంగా కూడా కనిపిస్తాను. ప్యూపాను చీల్చుకొచ్చిన సీతాకోక చిలుకలా గాలిలో తేలిపోతున్నట్టుంటుంది. కానీ ఆరోజు లంచో, డిన్నరో మానేస్తాడు మా ఆయన.

తను ఎప్పుడన్నా క్యాంపుకు వెళ్లినప్పుడు నేనా చీరల్ని ఇష్టంగా కట్టుకొని సాయంత్రం కాగానే వదిలేస్తానా- వాషింగ్ మెషిన్‌లో వేసేప్పుడో, ఉతికి ఆరేసినప్పుడో పసిగట్టేస్తాడు. మళ్లీ మామూలే. మౌనవ్రతం పట్టి వాత పెట్టేసుకొంటాడు.

కానీ ఇప్పుడట్లా జరగలేదుగదా! శరీరం సిలిండర్ లాగే ఉందిగదా! పట్టుచీర మడతల్లో ముడుచుకొని. మరెందుకు ఆయన అలిగినట్టు?

నైటీతో వీధిలోకి వెళ్లినా ఆయనతో ఇబ్బందే. తోపుడు బండివాడి కేక ఇల్లు దాటి పోయేలోపల నైటీ వదిలి చీర చుట్టుకు రాలేము గదా! నైటీతోనే వీధిలోకి వెళ్లక తప్పదు. కూరగాయలు కొని తెచ్చే ఆ కొద్ది సమయంలో ఎవడో ఒకడు నాకేసి చూస్తూ వెళ్లడం ఆయన కళ్లబడక తప్పదు. ఇంట్లోకి వెళ్లింతర్వాతగానీ నాకా విషయం తెలిసిరాదు.

ఆయన బాధంతా- నలభైయేళ్ల వయస్సులో కూడా బింకం సడలని నా బాడీ స్ట్రక్చర్‌కు సంబంధించిన ఇమేజ్ వాళ్ల కళ్లల్లో ఫిక్సయిపోయి ఉంటుందిట. మైండ్‌లో 'సేవ్' అయి ఉంటుందిట. కనీసం ట్వంటీ ఫోరవర్స్ అయినా మెమొరీలో ఉండి డిలీట్ కాదుట... నేనేం చేయను?

ఇట్లాంటి చిన్నచిన్న విషయాలే ఆయన చేత చాలాసార్లు ఉపవాసాలు చేయించాయి. ఈరోజు అలాంటి 'సేవ్' అయిపోయే సీనేదీ క్రియేట్ కాలేదు గదా! మరెందుకు ఆయన అలిగినట్లు?

నేను గౌరవనీయమైన ఉద్యోగం చేస్తోన్నా, మహిళాసంఘాల యాక్టివిటీస్‌లో చురుగ్గా పాల్గొంటున్నా, బాగా చదువుకొన్నదాన్నయినా, సంప్రదాయ బద్ధంగానే జీవిస్తున్నాను గదా!

అత్తకు, మొగునికి, కొడుక్కి వండి వడ్డించడం, వాళ్లకు సేవలు చేసుకోవడం, ఇంటి పనులు చేయడం నా బాధ్యతగానే ఫీలవుతున్నాను గదా! వాళ్లకు నేనేమీ లోపం చేయట్లేదు గదా! మరెందుకిట్లా జరుగుతోంది? ఎందుకలా వేధిస్తోంది?

భోజనం మానేసిన కోపం తాలూకు వేడి ఒక్కో రోజు ఒక్కో సమయంలో బైటకు కక్కేస్తాడు. మరీ రాత్రిపూట పడక మీద బైటపడ్డప్పుడే జీవితం మీద నాకు వరుస ప్రశ్నలు మొలుచుకొస్తాయి.

రొమాంటిక్ మూమెంట్ నొకదాన్ని క్రియేట్ చేయాల్సిన ఆ సమయంలో, 'నేనంటే నీకస్సలు గౌరవం లేదు,' అంటూ ప్రారంభిస్తాడు.

'మొగుడనే ప్రాణి ఒకటి దగ్గరే ఉందనీ, దాని మీద రవ్వంత ప్రేమ చూపుదామనీ లేదు,' అంటూ కొన సాగిస్తోంటే, మూడ్ పోయి నా పొరబాటేమిటో అన్వేషించుకొనే ప్రయత్నంలో నేనుంటాను.

"నువ్వు ఎంప్లాయీవే. నేను కాదనడంలేదు. మగాళ్లతోటి మీ సమానహక్కుల్ని నేనడ్డుకోవడం లేదు. నీ సంగీత సాహిత్యాభిమానాల్ని నేను ప్రశ్నించడంలేదు. మొగుణ్ణి కూడా పిసరంత శాటిన్‌ఫై చేయాలనే విషయాన్ని కూడా అందులో చేర్చమంటున్నా," అంటోంటే ఏమి అనాలో తెలియక అయోమయస్థితిలో స్తబ్దంగా ఉంటాను.

అప్పుడు అసలు విషయం బైటకు కక్కుతాడు.

"జీడిపప్పంటే నాకిష్టమని తెలుసుగా! కప్పు నిండా పాయసం ఇస్తే అందులో ఒక్కటంటే... ఒక్క జీడిపప్పు ఉండొచ్చుగదా! చూసి వడ్డించొచ్చు గదా!" అంటూ దాన్ని బేస్ చేసుకొని గతంలో ఉప్పు తక్కువైన కూరల లిస్టు చదువుతాడు.

మాడిన అన్నం వైనాలూ, షుగర్ చాలని కాఫీ సంగతులూ, అన్నీ... ఏవీ మర్చిపోకుండా... ఇల్లాలి పోస్టు నాకు ఎంత మాత్రమూ ఇష్టం లేనిదిగా తేల్చి పారేస్తూ... ఇంత వేడిని కూడా గది దాటనివ్వకుండా, అత్తమ్మకు సైతం విన్పించకుండా, చాలా పొలైట్‌గా... గౌరవంగా... అవును శాంతీ!

అప్పుడు కూడా గౌరవించుకొంటూనే... పెళ్లయిన రోజు నుంచి ఈనాటిదాకా నేను చేసిన పొరబాట్లన్నీ ఒక్కటి కూడా జారిపోకుండా గుర్తు పెట్టుకొనేంత అపారమైన జ్ఞాపకశక్తిని ఆయనకిచ్చిన బ్రహ్మదేవుడి మీద ఆ

కొద్దిసేపు నాకు కసి రేగుతుంది. ఎంత సిల్లీ థింగ్!... జీడిపప్పు విషయం అప్పుడే చెప్పుంటే పాయసంలోంచి అన్నింటినీ ఏరి ఆయనకే వడ్డించుండేదాన్ని గదా!

ఆ విషయాన్ని మనస్సులో దాచుకొని పగ లంతా కుళ్లుతూ రాత్రి పడకదాకా పయనించి అక్కడ వేడెక్కడం... ఏమిటో ఈ మనిషి!

అంతటితో ఊరుకుంటాడా? చెరోవైపు పడుకొని కళ్లు మూసుకొంటే మరో గంటకైనా నిద్ర పడుతుంది. అట్లా నిద్రపోనివ్వడు గదా! ఓ అరగంట తర్వాత తలలో సెగ చల్లారి- మెల్లిగా నావైపు తిరిగి... మెడ ఒంపుల్లో తల దూర్చుతాడు.

వేడిశ్వాసలతో నాలో శృంగార వాంఛల్ని ప్రేరేపిం చేందుకు ప్రయత్నిస్తూ... మునివేళ్లతో సుతారంగా భుజం కండరాల్ని మృదువుగా నొక్కుతూ... ఆయనకు తెలుసు- ఆ స్పాట్‌ని పళ్లతో కరిస్తే నాకెంతో ఉత్తేజాన్ని కలిగిస్తుందని.

కానీ అంతదాకా ఉడికిపోయిన నా మనస్సు అప్పుడే ఎలా సర్దుకొంటుంది? అసహ్యపడటం తప్ప. నాలో రియాక్షన్ కోసం కొంతసేపు ఎదురుచూసి, విషయం అర్థమై, ఉస్సురుమంటూ వెనక్కి సర్దుకొని తన అసలు పొజిషన్‌కు వెళ్లి మళ్లీ వేడి బుసలు, "కనీసం ఈ సుఖానికి కూడా నువ్వు సహకరించవు..." అంటూ గొణగడం.

అంటే... ఈయనగారి ఉద్దేశమేమిటి? ఇప్పటి దాకా ఈయనచేత వాత లేయించుకొన్న మనస్సు, ఇప్పుడు మీట నొక్కగానే స్పందించేందుకు రోబోట్ లాగా ఒక లోహ యంత్రం కాదుగదా!

ఆఫీసు సమయాన్నంతా ఈ ఆలోచనలే తినే శాయి శాంతీ! టైం అయిపోగానే ఫోన్ చేసి, నేను బయటపడేసరికి కారొచ్చి ఆగి ఉంది.

గబగబ స్టెప్స్ దిగుతూ, ఆ కదలికలకు జారిపో బోతోన్న పైటను సవరించుకొంటూ కారు డోర్ వద్దకు రాగానే, నా ఎదలకేసి చూస్తూ ఆయన చూపులు... డ్రైవర్‌కు బదులు ఆయనే వచ్చాడు.

మధ్యాహ్నంపూట ఇద్దరం లంచ్‌కి వెళ్లాలి కాబట్టి తనొస్తాడు. మిగతా టైంలో డ్రైవర్. సాయంత్రం తనకు అస్సలు టైమ్ ఉండదు.

రాత్రి లేటవర్స్‌లోగాని ఇంటికి రాడు.

అలాంటిది... ఇప్పుడు తనే వచ్చాడంటే...? కారు లోకి దూరబోతోంటే... ఇంకోసారి తన చూపులు నా ఎదలపైకి గుచ్చుతూ...

జారుతోన్న పైటను మరోసారి సవరించు కొన్నాను. సేఫ్టీపిన్ను ఉదయమే కన్పించలేదు. ఎక్కడో పెట్టి మరిచాను. ఎంత సర్దుకొన్నా తను కుదురుగా ఉండనంటోంది పైట.

ఇంటికి వెళుతోంటే దారిలో ఫ్రెండ్స్‌తో కలిసి మా బాబు. ఎంసెట్ ప్రిపరేషన్ గొడవలో పడి రాత్రిళ్లు ఫ్రెండ్స్ ఇళ్ల వద్దే గడుపుతున్నాడు.

కారు స్లో చేయగానే, "ఏ నాన్నా, రాత్రికయినా వచ్చేదుందా!" అని అడిగాను వాణ్ణి.

"వస్తానుగానీ... ఉండను..." అని చెప్పాడు.

ఉంటే తనక్కొంత వెసులుబాటు దొరికేది.

ఇంటివద్ద కారు దిగేటపుడు కూడా ఆయన చూపులు అదే శైలిలో నా ఎదల పైకి సాగుతాయి... నా కళ్లల్లో సన్నపాటి ప్రశ్నార్థకాలు...

అవి ఆయన చూపులతో కలవగానే, "నిజంగా నాకు బుద్ధిలేదు..." అంటూ ఎంతో విసుగ్గా తల మీద నుదురు మీద కొట్టుకొన్నాడు.

"జాగ్రత్త పడాల్సిన అవసరమున్నవాళ్లే అవేర్ నెస్‌తో ఉండాలి. లేదూ- ఎదుటి వాళ్లు అందిస్తేనన్నా గ్రహించగలగాలి... నూటికి నూరుమందీ జాగ్రత్తపడే విషయాన్ని నువ్వెందుకు కేర్ చేయవో నాకర్థం కాదు. నీకా స్పృహ కలిగించాలనుకోవడం నాదే బుద్ధి తక్కువ. పైటను పిన్నుతో ఫిక్స్ చేసుకోవచ్చు గదా!" అంటూ డోర్ వేసుకొన్నాడు.

"నీ బాడీ స్ట్రక్చర్... ఇమేజ్... ఆ రోగ్... ఆ డ్రైవర్ గాడి మైండ్‌లో... ఆ బ్రూట్ మైండ్‌లో... ఇదే ఇమేజ్... ఈ రోజంతా ఇదే ఇమేజ్... ఛీఛీ నాకు బుద్ధిలేదు..." కసిగా గొణుక్కొంటూ కారును వేగంగా ముందుకు కదిలించాడు.

అప్పుడర్థమయిందే శాంతీ! ఆయన ఎందుకు ఆరోజు లంచ్‌ని అవాయిడ్ చేశాడో.

ఇట్లా ఉంటుందే! మా సంసార శైలి.

*

నిజమేనే! మేం తిట్టుకోం- ఒకర్నొకరం గౌర వించుకోవడం తప్ప. మేం కొట్టుకోం- ఒకరి శరీరం మీద మరొకరికి హద్దులు మీరేంత హక్కులుండవని నమ్మడం తప్ప అది మా కల్చర్.

భంగపడటాలూ, ప్రాధేయపడటాలూ, కాళ్లావేళ్లా పడటాలూ ఇక్కడ ఉండవు. ఆర్థికంగా ఒకరి మీద మరొకరం ఆధారపడం కాబట్టి.

ఒకరి నిర్ణయాల్ని మరొకరం కాదనాల్సిన అవసరంలేదు కాబట్టి. అయితే ఆడతనాన్ని కాల్చే మంట మీ దగ్గరే కాదు ఇక్కడా ఉంటుంది. అది సర్వవ్యాపితం. నీది పైకి కన్పించే మంట. కట్టెలపొయ్యిలాంటిది. పొయ్యి ముందు కూర్చుంటే వంటికి తాకే ఆ మంటను చూడొచ్చు.

మాది ఒవెన్‌లో మంట. కళ్లకు కన్పించదు. అనుభవానికొస్తేనే తెలుస్తుంది.

బై... ఉంటానే...

నీ రాణి, కడప

(పి.ఎస్.: ఇట్లాంటివి ఎన్నో రాత్రుళ్లు... ఎన్నో పగళ్లు... అలవాటుపడ్డాను... నా లోకం ఒకటి నిర్మించుకొన్నాను. నా ఐప్యాడ్... అందులో కోరిన మ్యూజిక్... నా చిన్న లైబ్రరీ... అందులో నాకిష్టమైన సాహిత్యం... నా లోకం నేను కట్టుకొన్నాను.

నాకు ఎప్పుడు ఇబ్బందిగా అన్పిస్తే అప్పుడు అందులోకి వెళ్లిపోతాను. ఆయనే చిన్నచిన్న విషయాలకు కూడా కుళ్లికుళ్లిపోతూ... తనను చూస్తే నాకిప్పుడు జాలేస్తోంది. చాలా దురదృష్టవంతుడు... ఒక హృదయపూర్వకమైన మాటతో, స్పర్శతో, చిరునవ్వుతో నవమన్మధుడిలా నా ప్రపంచంలోకి రారాజుగా రావచ్చు. స్వర్గం చూపించేదాన్ని. ప్చ్... ఆయనకు నరకమే కావాలి. ఏం చేద్దాం?)

స్వాతి మాసపత్రిక, జూన్ 2008